

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udvalgt fra En Samling Vers 1872

Citation: Winther, Christian: "Udvalgt fra En Samling Vers 1872", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid85430.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

JULI MAANED.

1868.

Aarets rige, varme Hjerte!
Efter Vintrens Kamp og Smerte,
Efter Vaarens lette Flagren
Kommer Du med Guld paa Agren,
Fulgt af Solens Blus, der sødmer
Frugten, som bag Løvet rødmer, -
221 Kildens Rislen gennem Dalen, -
Dagens Gløden, - Nattesvalen.
Ei paa Vinterpsalmesangen
Tænker Du, der over Vangen
Hvined treven og fortrøden,
Som var Alt nu stedt i Nøden;
Kuldens Kjæmpeslægt ei finder
Hjem blandt dine friske Minder.
Fremtids Varsler ei Du ændser:
Inden dine egne Grændser
Har Du Nok for hele Livet
I den Fylde, Dig er givet.
Ei Du jager mod det Fjerne:
Hvad er Dig den kolde Stjerne,
Som nedstirrer fra det Høie,
Mod et Smil fra Rosens Øie?
Rosen, som - vil Alt end briste -
Er det Første og det Sidste,
Og hvis Duft, med Livets Kræfter,
Hvert et Hjerte tørster efter. -
Bien liig, Du sødt beruser
Dig i alle Sødheds Sluser.
Er i Solens Favntag svundet
Kraften Dig, din Vinge bundet,
Hvælver selv Du Skovens Skygge,
Hvor de tusind Drømme bygge,
Der, Hig Blomsterduft og Druer,
Atter tænde Hjertets Luer.
Du er Jubel, Du er Glæde,
Ikke Du forstaaer at græde,
Ikke kjender Du til Smerte, -
Aarets rige, varme Hjerte!

222

EN SMAGSSAG.

Jeg tør og vil mig aldrig rose
Af Stemning for det Grandiose,
Stormægtige, som ret gjør Spræl;
Jeg elsker meest det Stille, Milde,
Det Hyggelige, Skjelmske, Lille, -
Kun der er Hjemmet for min Sjæl.

Jeg gad ei boe i Pragtpaladser
I »nobel« Stuil, med- »store Masser«,
Med Marmortrapper, Høienloft;
Til Fred og Fryd jeg helst gad flytte
Ind i en lille sjællandsk Hytte,
Med Hauge, Skov og grønne Toft.

Mig skræmmer denne Fos, der bruser
Og i sit Fald saa haanligt knuser
Steenblokken og den ranke Gran;
Mig qvæger kun den muntre Kilde,
Hvis Perlevover sagte trille
Og mig fortælle, hvad den kan.

Jeg vil ei høre Ajax tude,
See Philoctet med sine Klude,
Orest paa Jordens Navlesteen;
Mig morer meer en lystig, lille,
Velsleben Heibergsk Vaudeville,
En Henrik, Arv - og saadan Een!

Jeg seer med Skræk de høie Fjelde,
Med Snee paa Panden, der med Vælde
Mod Skyen kneiser, stolt og kold;
223 Jeg elsker vore grønne Banker,
Hvor jeg Viol og Bukkar sanker
Og Minder fra en svunden Old.

Jeg hader de Tendents-Romaner
Om Statsforvaltning, Isenbaner,
Om Christendom, Pædagogik;
Jeg nærer mig ved smaa Noveller,
Som mig om Dagens Liv fortæller,
Om Verdens nye og gamle Skik.

Bort flyer jeg for de malte Helte,
Halvnøgne og med Sværd ved Belte,
Achilles, Hector og Or est;
Mig fryder meer en hollandsk Frue,
En lystig Sværm i Kroens Stue,
En laset Tigger eller Præst.

Min Smag er ringe for Junoner,
Hvis Pande kulsort Manke kroner,
Hvis stolte Blik som Lynild slaae;
Nei! Hebes Væxt, sneehvide Arme,
Violblaae Øine, Læber varme
Og blonde Haar - kan jeg forstaae.

De Marmorvæsner uden Kofter
Med nøgne Bryster, bare Hofter
Som Dødninge kun for mig staae;
Jeg næsten heller seer de Dukker,
En Bager skaber os af Sukker
Og polychromisk klæder paa.

224

Jeg mig saa ængstlig lille føler,
Naar Verdenshavet mod mig brøler,
Umaaleligt og uden Kyst;
Mens vore Bugter, vore Sunde,
Som snøe sig om de grønne Lunde,
Mig vække Freidighed og Lyst.

De halvpoetiske Propheter,
De speculerende Poeter

For mig maae gjerne rømme Landet;
Jeg vender kun et villigt Øre
Til den, hvis Sang mig lader høre,
At han har ikke *kunnet Andet*.

- De kloge Folk vil sagtens smile,
Mig sende deres Tankepile,
Vel dyppede i fornem Spot;
Den Trængsel faaer jeg vel at bære, -
Vorherre og Apoll dog ere
De samme To - i Stort og Smaat.

FRANSK OG DANSK.

Paris 1869.

Nei, dette Maal, som her de taler,
Har for mit Øre ingen Klang;
Den Rigdom stor, hvormed det praler,
Mig synes ikke skabt til Sang.

Skjøndt klart som Springvand op det stiger
Og sindrigt sig om Tanken snoer,
Jeg *føler* aldrig, hvad det siger,
Om end jeg *fatter* grant hvert Ord.

225

Ja vist! thi vore Ord og Tanker
I himmelvid Forskjellighed
Er avlede paa tvende Ranker,
Som Intet af hinanden veed:

Den enes Rod blev lagt i Jorden,
Hvor Solen koger Druen sød;
Den andens i vort høie Norden
Er fostret strengt i Kuldens Skjød.

Trods *det* vort Maal har indre Varme,
Saa fuld af samme rene Lyst,
Som naar to melkehvide Arme
Os trykke til et kjærligt Bryst.

Det siger *jeg* med stor Bestemthed,
Jeg det erfared mangen Gang:
At af saa sød og mild Beklemthed
Fremgaaer et Hjertes bedste Sang!

POLKA.

»Læg Naalen bort, lad Rokken staae,
Tag sølverspændte Skoe nu paa,

I Kroen hist til Dands vi gaae,
I to smaa søde Piger!
Oboen, som en Lærkelil,
Alt synger sødt, og Fløitens Spil
Med Contrabassen lystre vil,
Hvad Violinen siger.

Vi nyde vil vor unge Vaar;
Vor Kind er rød, vort Hjerte slaaer,
is 225
226 Vi ændse ei, at Tiden gaaer
Med altfor rappe Vinger.
Vi skye Alt, hvad er mørkt og tungt,
Vi elske, hvad er let og ungt,
Om Glæden, som det lyse Punkt,
Vor Tankefugl sig svinger!«

Og lystigt han til Strængens Klang,
Til Clarinettens klare Sang
Den Blonde og den Brune svang
I Dandsens lette Slingren.
Og da det saa mod Daggry gik:
»Farvel! Farvel!« med søde Blik,
Et Kys han fra dem Begge fik, -
Men sendt ham kun med Fingren.

De Kys, de fløi som i en Leeg,
Mens Begge ned ad Skrænten steg,
Den Ene rød, den Anden bleg,
Med Armen om hinanden.
Den Ene bleg? den Anden rød?
Og hver af dem dog lige sød!
De Farver, ak! hvad de betød?
Det løb ham om i Panden.

Den Blondes Kind var freidig, glad,
Men paa den Brunnes Kinder sad
En Elskovssmertes Lilieblad
Og dulgte Hjertets Varme.
Saa da han kjæk som Beiler kom,
Den Blonde hviskede: Nei! men som
En Blomst den Blege segned om
Og rødmed i hans Arme.

SMAA RIIM.

I Taalmod maa sig øve
Hvo ret sit Maal vil vinde:
Tidt synge glad for Døve,
Tidt male smukt for Blinde.

Vær haard som Flint mod Skjebnens Stød,
Men i din Medgang mild og blød!

Grib Lykken i Farten
Og nyd, mens Du har den!

Til Nag mit Hjerte intet Huusrum eier, -
Jeg sørger gjerne for en bedre Leier.

Fortuna, denne frække Tøs,
Som Hvermand veed, paa Traaden løs,
Alt efter Lune deler Sengen
Med Herren snart og snart med Drengen.

Træd din Vei til Gravens Bo
Frisk - fri - from - fro;
Uden disse Adjectiver
Pjalteri det Hele bliver!

Vei strengt - og giv saa,
Søg Havn - og bliv saa,
Tænk ret - og skriv saa,
Gjør Gavn - og driv saa!